

ΕΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Χίλια δακτάκια κι' ένεννταξή, στέφανον λαχάνων ή πατρὶς δεσ πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι κι' έδρα μας πάλιν αι 'Αθήναι.

Τῶν δῶρων μας μεταβολή, ενδιαφέρονσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — δ' κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιά τὰ ξένα ἑμῶς μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος άπ' ἔξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μαῖου τέσσαρες, πᾶν 'σ'τὴ Μόσχα Καίσαρες.

Πόντους πεντακόσα και πενήνταένα. χαϊρετὶ τὸν Μᾶν κι' ἡ 'θική μου πένα.

Μᾶν χαϊρετισμοὶ εἶδος παροξυσμοί.

(Ο' Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς'ς κι' ὁ Πάσης ἔξοχὰς πετοῦν και μὲ διάφορον ρυθμὸν τὸν Μᾶν χαϊρετοῦν.)

Φ.—Χαῖρε και πάλιν, Μᾶτε τρελλὴ και χροσμάλλη, χαῖρε μηνῶν στολίδι, χαῖρε, πού κι' ἡ γαιδάρα μου τὸν ἔρχομό σου ψάλλει στρωμένη 'στὸ γρασιδί.
Χαῖρε, πού στίφακα σκορπῆς άπ' ὅπου κι' ἂν περάσῃς, χαῖρε, πού σήμερ' ἀρχινῆ κι' ἡ τῶν γαιδάρων δράσις, χαῖρε, πού δροῦν περιχαρεῖς 'στὰ παῖκα και τοὺς σχοῖνους, ἄλλὰ κανίνας ι ν τ ε ρ β ε ο ὐ δὴν κἀνὲ και μ' ἔκαινοὺς νὰ μᾶθωμεν ἡ δράσις των ἂν εἶν' ἑπωραλῆς εἰς τὸ παρὸν πολίτευμα καθὼς ἡ τῆς Αὔλης.
Τρεῖς χαῖρε, μὴν ἔρατεινὴ τσοῦτῶν συμπλεγμάτων, πού τούς τετράποδας κεντῆς τῆς Μούσης θιασώτας, πού τὸν σὲν ἀκούεται βαρὺ τὸ γκαησῆμ και πού φαίνεται πὼς 'Ἐλληνας ἀκούω πατριώτας.
Χαῖρε, πού ζετρελλαινίεται καθὲ λογῆς συνάφι, χαῖρε, πού μὲ τὸν ἔρωτα τὸ καθὲ στίθος πᾶλλεται, καθὼς δι' γράφουσι ποιηταὶ και δημοσιογράφοι τὴν ἑορτάσιμον στολὴν ἡ φύσις περιβάλλεται.
Χαῖρε χαρὰ τῆς ἀκοῆς, τῶν ὀρθόκλων ἐντρύρημα, χαῖρε θεὶ χροσώκομε νυκτηρινῆς θάλιας, χαῖρε, πού τσοῦν ὕμνητῶν ἰσνάμια περίφημα γυναικῶν δράσιν προκαλοῦν στομάχου και κοιλίας.

Χαῖρε, πού τὴν ἐπίθεσιν τῶν ποιητῶν ὑπέστις και μὲ ρυθμούς σ' ἑλύσσαζαν και μίτρα κειμήνῳτα, χαῖρε, μεγάλε πρόδρομε κυνικωτάτης ζίστης, πού τσοσα κρέατα βρομοῦν και λῶσόνου 'στὸν ἰδρωτά.

Π.—Ψάλλω κι' ἔγω περιχαρῆς τὸν μήνα τὸν ὠραῖον διὰ ρυθμῶν ποικίλων... χαῖρε, πού σήμερ' ἀρχινῆ κι' ἡ δράσις τῶν κορῶν, τῶν κουνοσιπῶν και ψύλλων.

Χαῖρε, πού σκόνη πλημμερεῖ τὰς κνοιστεράνοὺς, χαῖρε, πού τὰ κοψίματα τὰ πρῶτα μετ' ἑρρίζου, κι' ὅλοι με ρετινολάδα, σινιμακίαις και γιάνους κατ' ἐντολὴν τῶν ἱατρῶν τὰ μέσα καθερρίζου.
Χαῖρε, πού τὸ πολίθερον 'στὴν εἰψα θά φραξῆ, χαῖρε, πού τρέχουσι οἱ πολλοὶ μαζί με τὰ μωρὰ των κι' εὐδαίμονες μεπρομοῦν ὡς ὅπου νὰ χαράξῃ και μὲς 'στὰ ρόδα σου τρυφῶν και βγάξου τάντερά των.
Χαῖρε, πού και τὰ διποδα μετ' 'στὰ γροσιδία στρώνονται, χαῖρε πού κουμποριάζονται, χαῖρε πού μαχαίρονται ἐν μέσῳ τῆς ἀνοίξεως, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶν οἱ γιγαντικῆς ἀπόνοιου τσοῦτῶν ἡμιθίων.

Φ.—Χαῖρε κρυφὴ παρηγοριὰ ζωντοχρῶν και χήρων, ὅπου λιγόντες ἔγκυαις με μωραδίαις τῶν τσίρων, χαῖρε, πού τσοῖροι τρώγονται με λάδι και με ξίδι κι' ἡ Βασιλεία σκίπεται τὸ τακτικὸ ταξίδι, χαῖρε, πού τούτο προκαλεῖ τὴν ὕψηλὴν τῆς σκίψιν, χαῖρε, πού κι' ἡ Βασιλίσσα ἐπιγεῖ με τὸ ζῶρι

ὅπου Τσάρου τοῦ συμμάχου μας νὰ παραστῇ τὴν στήνιν
καὶ τὴν κατεσθώσαμεν ὡς μίσα ὅτ' οὐ βαπόρι.
Χαίρε, πού καὶ τοὺς Πρίγκηπας παρέλαθε μαζί της,
οὐχ ἦπτον δὲ κ' ἡ Μεσσαλαὲς μ' ἐκίνοὺς ἀνεχώρησε,
καὶ γιὰ τοὺς Κρήτας ὁ Σκουζὶς, Μίνιστρος Τραπεζιτης,
τὸν συμμάχον μας τὸν Χαμτὶ πολὺ τὸν ὅστενοχώρησε.

Φ.—Χαίρε, πού μὲ τῆς νότιας τοῦ θά γίνη σαμπάξ
κ' ἄλλους τοὺς πᾶσι πρίτσι,
χαίρε, πού κ' ἡ Πρίγκηπισσα Σοφία κατ' αὐτάς
ἰγίνησε κορίτσι.

Χαίρε, πού πέρτουν κανονίαις κ' ἀντιλαλοῦν σκντοῦρα,
ἐγγυμονοῦσα ὁ ἡ πατρίς γι' αὐτὰ τὰ γεννητοῦρα
στίφανον ὅτ' ὁ Διάδοχον προσίτερη κοτίνου
καλλίτερον ἐκίνοῦ,

πού πρὸς αὐτὸν ἐδώρησαν ὡς ἐπαθλὸν τοῦ μόνου
τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Διπλῶν Ἀγώνων.

Χαίρε, πού μίς ὅτ' οὐ Στάδιον κυττὸ τοὺς Ἀθηναίους
νὰ ὀρίκουν τοὺς κόνιους,
χαίρε, πού ὅτους στεφάνους τὸν προσθέται ἄλλους νέους
μὲ ῥόδα καὶ μὲ κρίνους.

Χαίρε, πού συνεκλόνει τὸν μέγαν οὐρανὸν
ἦχος βαρῆς κ' ἐρίγδουπος ἀπειπῶν παϊκῶν,
χαίρε, πού τὸν πετλιέθρον τῶν νέων Ἀθηνῶν
κατήντησεν ἀπὸ τινος ἡ γῶρα τῶν στεφάνων.

Χαίρε, πού τὴν ὑψηλὸν θαμβώσαμεν κ' ἰμεῖς
καὶ τὰ μευρέλιχ τῶν Σχολιῶν ἰβήγκανε ὀρμαίς,
κ' οἱ τλήμονες πατέρες τῶν παπούτσι δὲν προσθάνουν
γιὰ τὰς ὀρμαίς νὰ κάνουν,
τοξέουν δὲ νυχθημερῶν κατὰρας φοβηράς
ὅτ' ὁ Μαρθῶνα τὸν σεπτὸν, τὸν Σιρξην, τὸν Μαρδόνιον,
ἵπου ὅσταθῆκαν ἀφορμὴ τοιαύτης συμφορᾶς
κ' οἱ πακουτεπῆδες εὐλογοῦν αὐτὸν τὸν Μαρθῶνιον.

Φ.—Χαίρε, πού τώρα πηλαλοῦν καὶ τὰ μερὰ μας ὄλα
καὶ ὅτ' ἀπακούσῃ μερικῶν δὲν μείνει μεντζιόλα,
χαίρε, πού κ' ἡ πατούνας μας παντοῦ γεννοῦν τὸν τρῶμον
κ' οἱ δυστυχίαις γεννητῶν τῶν Μαρθῶνοδῶρων
σὺν ἀκουσῶν πῶς ὅσκότων καὶ τῶν Περωῶν τὸν Σάχη,
ἐφῶναξαν ε' ὅτ' ἀνάθημα καὶ κακὸ φόρο νάχη. »
Χαίρε, πού τοῦ Σταδίου μας τὸ καταπλήξῃσαν κάλλος
τὸν ἕνα κ' ἄλλον εἰδείξει γενναίον δωρητῆν,
κ' ὁ Γράνης Αἰδονόπουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος,
ἐχάρισε μὲ φορεσιὰ οἱ καθὲς νικητῆν,
κ' εἶπα κ' ἰγὼ καθ' ἑαυτὸν μὲ μάτζια ἀκρυσιμένα :
εἰς ἕμον νικητῆς κ' ἰγὼ νὰ χάρη κ' ἰμίνα.
Παρὰ κοτίνου νὰ φορῆς καλλιπυλλὸν στεφάνι
κάλλο κοστοῦμι χάρισμα κομμένῳ ὅστ' οὐ κὺρ Γράνην. »

Π. Χαίρε, Μάις, πού κάνεις
εἰς τοὺς γάμους μας γαλάστρα
κ' ἰλατῶνεται τὸ γένος,
χαίρε, πού κ' ὁ Διληγάνης
σὺν βασιλικῶς ὅτ' ἡ γλάστρα
λουλουδίσει κορδαμίνος.

Χαίρε, πού τὸ Στίγμα χαίρει
καὶ τοῦ Βασιλῆα τὸ χέρι
τὸν βασιλικὸ ποτίζει,
χαίρε, πού τῆς φαβορίταις
ὡσάν ἀσπραις μαργαρίταις
τῆς μαζῆς καὶ τῆς σκορπίει.

Χαίρε, μὴν τῆς τερπιλαῖας
καὶ βατάξαι τῆς ὑπῶρας,
χαίρε, πού κ' ὁ Βασιλῆας
κάνει νάχη τῆς ὀδοῦρας.

Χαίρε, πού γλυκὴς ἰστράφη
καὶ τὸν μέγαν ὑπογράφει
τῆς Ἀστυνομίας νόμον,
ὁ δὲ Θόδωρος ἐγγνώμων
μὲ τὰ σκίρσα τοῦ τρελλίαινε
τὸν σκερτόξο Βασιλῆα,
καὶ τρεγάτος κατεβαίνει
πέντε πέντε τὰ σκαλία.

Φ.—Χαίρε λατρεία καὶ χαρὰ τοῦ καθενὸς ἀλήτου,
χαίρε, πού γίνεται καυγάς περὶ Μητροπολίτου,
χαίρε, πού νόσος ἐνοχλεῖ τῆς Ὑδρας τὸν Ἀρσίνιον
καὶ κρέμαται τὸ ζήτημα ὅτ' οὐ σεβαστὸν τοῦ γένειου,
χαίρε, πού δὲν εὐρίσκειτο παρὸν ὅτ' ἀς ρητορείας
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,
χαίρε, πού ἴγινε καλὰ κ' ἦλθε ὅτ' ἀς συνεδρίας
μὲ χρώμα νέου ῥόδου,

χαίρε, πού πρὶν τὸ ζήτημα σοφῶς νὰ συζητήσῃ
λίνε πῶς εἶναι κίνδυνος νὰ μὴν ξαναρρωσθήσῃ.
Χαίρε, πού καθὲς λιμονιὰ, βλολιὰ κ' ἀκκακία
ἰπιχαρίτως θάλλει,

χαίρε, πού καθὲς νόσημα καὶ πάσα μαλακία
τὴν Σύνοδον προσθάλλει.

Χαίρε, πού μίτρας ἔγιναν δουλεύτραις τῆς Ἀύλης
ἐν ὕμνοις κ' ἐν αὐλαίς,
χαίρε, πού πῆν ὅτ' ἡ Σύνοδος τοῦ Παλατιοῦ σπαλιταίς,
χαίρε, πού λόγια λέγονται γλυκὰ καὶ ζαχαρίνια,
χαίρε, πού τοῦ Κορδῶναγα τῆς σιδασταίς μαπαμπέταις
τῆς τρέμου τὰ σιδάματα τῆς πατερίτσας γίνετα.

Χαίρε, πού φύλλοι μὲ ὅτ' αὐτῶν τῶν θεοφόρων ἡπῆκαν,
χαίρε, πού τᾶγια τὰ τρέφῃ οἱ σκύλοι κ' ἡ κουρούνας,
χαίρε, πού ροδοκόκκιναι ὅτ' ἀς ἐχογὰς ἰβήγκαν
κ' οἱ μίτροφοροὶ λειτουργοὶ νὰ δῶν τῆς παπαρούνας.

Π.—Χαίρε, πού τὸ τῶσον σφρίγος εἰς τοὺς κήπους προσκαίβ
καὶ τὴν Ἀγιότητά των,
χαίρε, πού κ' ἡ παπαρούνας κοκκινίζου πρὸ πολὺ
μὲ τὰνδραγαθιματὰ των.

Χαίρε, Μάη, καὶ τὰ ρέσσα τῶν Συνοδικῶν τραγοῦδα,
χαίρε, πού κ' ὁ Κορδονίδης σὺν Μαίῳ πεταλοῦδα
ἀπὸ τοῦτον εἰς τὸν ἄλλον Ἀγιώτατον πετᾷ
καὶ τοὺς λέγει χαρωπά,

καὶ τὸν ἕνα παροτρύνει καὶ τὸν ἄλλον κατηγεῖ
μὲ τὸ μάταιον τοῦ κόσμου, μὲ τοῦ βίου τὸ βραχὺ.

Χαίρε, πού μὲ μαντολίνα
χαιρετῶ τὸ χάλι μας,
χαίρε, πού κ' ἡ Μ που μ που λ ι ν α
πῆρε τὸ κεφάλι μας.

Χαίρε, πούγινε μεγάλη
καὶ γι' αὐτὴν ἐπιτροπή,
φανερὰ νὰ τῆς τὰ ψάλη
καὶ τὰ πρίποντα νὰ πῆ.

Ἄλλ' ἢ χεῖρ τοῦ Κορδονίδη,
 ποῦ 'στό Στέμμα ρώμην δίδει,
 τὴν ὀμνὴν των σταματᾷ,
 ἀπηνῆς ἐμπρός των στέκει
 καὶ φωνάζει δυνατὰ :
 εἰς ἔδω καὶ μὴ παρίκει.»

Χαῖρε, Μᾶη χρυσομάλλη
 καὶ προάγγελε τῆς μπάμας,
 κί' ἴσως νόσος νὰ προσβάλλῃ
 καὶ τῆς θαλασσίας Λάμας
 ἐπιτρόπους μερικὸς
 ὅπως τοὺς Συνοδικούς.

Χαῖρε, ποῦ μᾶς περιμένει
 νέος ἔνδοξος ἀγών,
 χαῖρε, μὴν τῶν ἐκλογῶν,
 χαῖρε, ποῦ κί' ἡ πίστις βγαίνει
 τῶν μεγάλων ἀρχηγῶν.

Χαῖρε, ποῦ Καλλιπρονᾶς
 ἀπὸ τώρα μοῦ μυρίζει,
 τοῦτον γὰρ ὁ Κορδονᾶς
 ἐκλεκτὸν ἀναγνωρίζει.

Χαῖρε, μὴν τῆς ἀγκινάρας,
 χαῖρε, ποῦ τῆς Κορδονάρας
 ἀρεϊμάνιος κραυγὴ
 τοὺς πολίτας παραφέρει,
 χαῖρε, ποῦ πρεπὲ νὰ 'βγῆ

τὸ καιὶ τοῦ μπουρλοτιέρη,
 γὰρ νὰ 'δοῦμε τί θὰ κἀνῃ
 κί' ἂν 'μπορῆ νὰ 'βρῆ λιμάνι.

Χαῖρε, ποῦ κανεὶς δὲν βλέπει
 μίς 'στὴν Ρωμηοσύνη πάτο,
 χαῖρε, ποῦ μπουρλότο πρίπει
 κί' ἀπὸ πάνω κί' ἀπὸ κάτω.

Χαῖρε, ποῦ μεταβολὴν
 πολιτεύματος ζητοῦν,
 μόνον δὲ τὴν κεραλὴν
 ἀμετάβλητον κρατοῦν.

Χαῖρε, ποῦ τοῦ Βασιλέως,
 τοῦ χωροῦντος θαρραλίως,
 ἄλλοι μὲν φωνάζουν ὄρασε,
 ἄλλοι δὲ φωνάζουν βράσε,
 ἄλλοι κούκου κί' ἄλλοι μπράβο,
 καὶ κανεὶς δὲν πέρνει κάβο.

Χαῖρε, ποῦ κί' αὐτὸς τὰ χάνει
 καὶ δὲν ξερεὶ τί νὰ κἀνῃ,
 καὶ σασιζῶν μὲ τὴν ὄραση
 καὶ σασιζῶν μὲ τὴν βράση,
 τὰς ἀποσκευὰς του δίνει
 κί' ἴσα 'στὰ λουτρὰ πηγαίνει.

Χαίρε, πού περιδεύεις
ψηροθηρευτῶν ἀρχίζου,
καὶ τῆς πρώτης ἀηθείας
μὲς 'στ' αὐτῆς μὲς ταχυμπούζου.

Χαίρε, πού ρεσιτάεις δίνεις
κάθε πάνσοφο κεραλί,
χαίρε, πού μπορεί νά γίνῃ
κί' ὁ Σταυρόπουλος τοῦ Ράλλη.

Χαίρε, πού φωνῆ τὸ Γκιώνη
τὸν Δραχούμη πικροκλαίει,
κί' ἀλαλάζου τὸ Κορδόνι
Κορδονάει λυσσαλῆι.

Χαίρε, πού τὸν φοβρίζεις
Ἀθνακτικὴ μαυρίλα,
χαίρε, πού μοσχουρίζεις
ψηροφάρων βαρβατίλα.

Χαίρε, πού λάος ἀρπάζει
ταυγαρίτα ντιλακάτα,
χαίρε, πού πολτρώνεις σπάζει
κάθε μὲ μπεκροκατάτα.

Π. — Χαίρε, πού νέος κατ' αὐτὰς Μισσίας θ' ἀνατείλῃ.
χαίρε, πού κάνωμ' ἐκλογαίς κἄν Μάη κἄν Ἀπρίλη,
χαίρε, πού θάλλου μάγουλα χορτάτων σάν μοκουπούκι,
χαίρε, πού βγαίνου Βουλευταὶ μὲ τάγκιναροκούκι,
χαίρε, πού τόσων ἐκλογῶν ἡ φούρη μὲς ἐπλάκωσε
καὶ τὰς σεπτὰς ἀντορχῶν τῶν θεοφῶν κάρρα,
ἡ δὲ σκληρὰ καρδιά μὲς καὶ πάλιν ἐμαλάκωσε
σάν τὴν κερδὶξ τοῦ μαρουλιῶ καὶ σάν τῆς ἀγκινάρας.
Χαίρε, πού τὸ τσερβίλο μας τὸ φλογερὸ γανόνει
μὲ νέους ψηροφάρρα,
χαίρε, πού μὲ τῶν ρόδων σου τὸν πλοῦτον στεφανόνει
καὶ ράσσα καὶ πορφύρα.

Φ. — Χαίρε, πού πολυμήνητα τελούνται τ' Ἀνθεστήρια
κί' ἀόρατα μυστήρια.

Χαίρε, πού μὲ τῆδῶνι σου μὲς ἀόλητες τοιμπούρι,
χαίρε, πού βῆγῃε τῶν σκυλιῶν ὁ μπόγιας μὲ τὸ κάρρο,
χαίρε, πού κί' ὁ Διαδόχος μὲς τόκοφει κουμπούρι
καὶ πάει τὰ στεφάνια του νὰ δειξῇ καὶ 'στὸν Τσάρρο.
Χαίρε, πού τὸν ματιάζουε χαγρόλοι καὶ χαγδαίσι,
χαίρε, πού ρίχνουε γιὰ σκυλιὰ 'στους μαχαλάδες φάλαις,
χαίρε, πού καὶ τῆς γάτας μου τῆς ἔρριξαν μιά φλόα
κί' ἔτιναξε τὰ καλά,
χαίρε, πού τιμηλόσκυλα πολλὰ θὰ τὰ κορδῶσου,
χαίρε, πού τρεῖς Συνοδικαὶ περιχίτωνι θὰ ὄσωσον,
χαίρε, πού γίνετ' ἔρανος κί' ἰδῶ κί' εἰς ἄλλα μέρη
νὰ πάρουε τηλεσκίπιον,
χαίρε, πού νέον Σύνεδρον ὁ Θεοδωρῆ; θὰ φέρῃ
νὰ χρίσῃ τὸν Προκόπιον.

Χαίρε, πού χάρισμα μεθούν τῶν ἐκλογῶν μπεκρῆδες,
χαίρε, πού πᾶν κί' ἔργουετα Συμβιθικαρομ' κλουτάπια,
χαίρε, πού παραλύσσαξαν κί' ἡ βρωμοκαταρτίδες
καὶ περιπάτουε τακτικῶς ἀρχίζου 'στὸν ντουλάπια.

Π. — Χαίρε, πού τρέχουε τὰ νερά κί' ἡ γλώσσαις σάν ψαλ-
χαίρε, πού καταφλίγομαι σάν νέχου πῆζ Ἰνίβερ, [λίδι,

κί' ἡ Λουκιάνειος γραφίς τοῦ τρομεροῦ Ροῖδῃ
τῶν κυριῶν τῶν γραφουσῶν ἑπειράει τὰ νεύρα.
Χαίρε, πού βλέπω γύρω μου Θ ε ο ρ ο φ ρ ι α ζ ο ὁ σ α
χαίρε, πού γλώσσαε κυριῶν ἀκούα κιχλιζούσαε,
χαίρε, πού βλέπω νὰ γυμῶν κί' ἀπάνω 'στὸν Ροῖδῃ
κλιῶς 'στὸν Εὐρπίτῃ,
χαίρε, πού περιγυρίσῃν ὠραὶ κητελίνα,
χαίρε, πού 'στὸν πολέμιον δὲν κίνουε ἱτικιταίς,
ἀλλὰ τοῦ ρίχνουε βροχῶδῃ γαβάκια κί' ὀμπρελίνα
καὶ τὸν κεντοῦν ἀνηλεῶς τῶν κίτων ἡ φορκιταίς.
Χαίρε, κί' 'στὸν ποδόγυρον ποτὶ σου μὴ στραφῆς
μὲ μισογύνῃ πρόσωπο, ἄν θίλῃς τὸ καλὸ σου,
γιατὶ σάν τύχουε μάλιστα κυριαὶ συγγραφεῖς
τραβᾷς τὸν διαβολὸ σου.

Φ. — Χαίρε, πού δὲν κορδιδεψῇ καὶ μήτε κορδιδεῦ
τὰς νέας θεωρίας,
χαίρε, πού τὸν ἀκρότατον ἐμπειρισμὸν πρεσιθεῖω
μαζὶ μὲ τὰς κυρίας,
καθ' ὅν μικρὸς ἐρεθισμὸς καὶ μόνον τῆς αἰσθήσεως
εὐθὺς ἰδέας προκαλεῖ καὶ χειμαρρῶν ποιήσεως.
Χαίρε, πού πάντα συμφῶνῶ καὶ μὲ τὰς μὲ λογίας
πῶς τὸ φουστῆνι κυβερνεῖ, κί' ὅσο κί' ἄν θίλῃς τράβῃ,
χαίρε, πού τὸ κεφάλι μου παθάνει νευραλγίας
καὶ δὲν ἐξιδάκα «Ρωμῆρ» τὸ παραμένο Σάββατο.
Χαίρε, πού 'στὸν ἐρώτων μου τὸ σφιγῶς καὶ τὴν βίαι
νὰ πάρω δὲν ἐφρόντισα φιλόλογον συμβῆν,
κί' ὅταν ἐγὼ δὲν εἰμπερῶ νὰ γράφω δύο στίχους
καὶ δέρω τὴν καυκάλα μου καὶ τὴν κτυπῶ 'στους τ
αὐτῆ νὰ βγάξῃ τὸν Ρ ω μ ῆ ρ ο μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ
γιὰ νὰ μὴν παρερίθωμῃ 'στὴν ἀναπαράθια.

Π. — Χαίρε, πού τὰς κυρίας καὶ θαυμάζω τὰς σοφὰς,
χαίρε, πού ζύλω, Φασουλῆ, Μαχητικὸ θὰ φεῖ,
χαίρε καὶ στρώσε 'γρηγορα τὴν δόλιχ σου τὴν ράχη
γιὰ νὰ δεχθῇ τοῦ ζύλου μου τὸ τακτικὸ μπερντάχι.

Νέου εἶδους ἐσπερίς, πού πηγαίνεις κί' ἀπορείς κί' ἴδωσ πᾶν κί' ὁ Σουρῆς.

Ὁ Πολέμηξ τοῦ Ὁ νε ἱ ρ ο υ αἵριον Κυριακῆν
δίδει μίαν ἐσπερίδα ὄντως φιλολογικῆν
εἰς τὴν σάλαν τοῦ Ὀδείου τὴν ἀριστοκρατικῆν
μὲ δραματικὰς κί' ἐπιτομὰς καὶ μ' ἄληθιν μουσικῆν.
Εἰστήρησι πολυῶνται εἰς τοῦ Ζήτα Βαλουδίου,
'στὸυ Καβδῶν καὶ τοῦ Διδουε ἐπὶ τῆς ἰδοῦ Σταβίου,
κί' εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἐ σ τ ι ε ς τῆς γνωστῆς,
κί' ἄς προετρέψῃ ν' ἀγοράσῃ πᾶς τῆς τίμηξ θαυμαστῆς

Καὶ καμπόσαι ποικιλίας, μ' ἄλλωδους λόγουε ἀγγελίας.

Εὐγενεῖα ἡ Ζωγράφου, πού χαρίσαα πατῆ
'στὴν πηγῆν τῆς Κασταλίας καὶ ρεμβεῖαι μὲ τὰς Μούσαις
πού καὶ δράματα συγγραφεὶ καὶ Σαϊνιτέρου μελετῆ.
εἶναι δὲ κί' ὠραιότερα μὲς 'στὰς ἄλλας τὰς γραφούσας,
βγάξει τώρα σ' ἕνα τόμον Διηγηματα καμπόσαι
γιὰ νὰ δειξῇ 'στὸν Ροῖδῃ ὅτι πάει τετρακόσια.

Ἡ Σφ ὀ ρ α ἡ περιήσομ τοῦ Ἀθανασιάδῃ,
πού σάν καὶ τούτων ἔχουε ἄλλωδους ἐν Ἑλλάδι,
τὴν αἵριον Κοριακῆν θ' ἀντελάξῃ 'στους ὄρμους
μὲ σάτυρα, μὲ μούσσανα, μὲ γλώσσαε καὶ μῦθους.